

рало да ми пишешъ съ такъвъ слогъ, е прѣ-
станѣло отдавна да съществува. Мое-то же-
ланіе е, съ помощь-тѣхъ Божіѣхъ, да ся обхож-
дамъ като благочестивъ владыка и Христї-
анскы князь ; и исповѣдвамъ си че за то-
ва ми е потрѣбна благодать-та Божія. Не
отричамъ че съмъ грѣшенъ человекъ, който
може да съгрѣши и заблуди, и даже да съ-
грѣшавамъ и заблуждавамъ всѣкы день въ
животъ-тѣхъ си. Знаѣхъ че, безъ Божіѣхъ-тѣхъ бла-
годать, азъ съмъ никаква и отвратителна
тиня, като другы, ако не по-лошъ. Като
отговарямъ на писмо-то ви, не могъ да не
покажъ благоволеніе-то си къмъ тебе; защо-
то горѣщо-то ми желаніе е, ради Христа,
да ти показвамъ добрины и милости. Знаѣхъ
какъ да посрѣщнѣхъ смѣрваніе-то на единъ
Христїанинъ и събратъ. Написахъ съ соб-
ственнѣхъ-тѣхъ си рѣчкѣхъ. **Албертъ.**”

Съ такъвъ смиренъ слогъ Менцскый-тѣхъ
и Магдебурскый-тѣхъ Архіепископъ-Електоръ,
който былъ опълномощенъ да прѣдставлява и
поддържа въ Германіѣхъ законы-тѣхъ и постано-
вленія-та на Римо-Католическѣхъ-тѣхъ церквѣхъ,
писалъ на отстраненый-тѣхъ затворникъ въ
Вартбургскѣхъ-тѣхъ кулѣхъ ! Въ този отговоръ, по
свѣсть-тѣхъ си ли е писалъ Албертъ, или
отъ страхъ ? Първо-то ако прѣдположимъ, от-